

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/44/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5920010086
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatká
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5920010086.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marcely Malatkej a sudcov JUDr. Evy Kyselovej a Mgr. Miroslava Mazúcha, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 2. decembra 2020 odvolanie obžalovaného Y. F. proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 8T/18/2020 zo dňa 9.9.2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 8T/18/2020 zo dňa 9.9.2020.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
Obžalovaného Y. F., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom K.-
O. XXXX/XXX, L., t.č. vo výkone
trestu odňatia slobody v inej trestnej veci
v ÚVTOS Želiezovce,

u z n á v a z a v i n n é h o , ž e :

dňa 21.10.2018 si prostredníctvom internetového portálu www.booking.com objednal pobyt na 6 nocí v hoteli Summit v Bešeňovej 155, okres Ružomberok, kde sa v ten istý deň aj ubytoval v apartmáne na 4. poschodí s úmyslom za tento pobyt nezaplatiť, v priebehu dňa 27.10.2018, kedy mu končila rezervácia, sa na recepciu hotela nedostavil, aby za ubytovanie zaplatil a ani kľúče od apartmánu neodovzdal, pričom v uvedený deň bol telefonicky upovedomený pracovníkom recepcie o tom, že mu pobyt končí a je potrebné za ubytovanie zaplatiť, na čo uviedol, že sa momentálne nachádza v L. a že pobyt si chce predĺžiť do 01.11.2018, čo mu bolo umožnené a ubytovanie aj využil, dňa 01.11.2018 sa však v apartmáne nenachádzal a ani neodovzdal kľúče na recepcii, na čo bol telefonicky kontaktovaný na telefónnom čísle +XXXXXXXXXXXX, ktoré pri rezervácii uviedol ako svoj kontakt, avšak telefón nezdvíhal, preto sa ho riaditeľka hotela G. N. dňa 02.11.2018 pokúsila opätovne telefonicky kontaktovať, no telefón opätovne nezdvíhal, na čo mu napísala SMS správu, že pokiaľ úhradu za pobyt vo výške 427,70 Eur neuhradí, tak bude kontaktovať Políciu, na túto SMS správu už zareagoval dňa 03.11.2018 a povedal jej, že je v zahraničí a vyššie uvedenú sumu za pobyt uhradí do 06.11.2018, na čo mu G. N. odpovedala SMS správu, že postačuje, aby do 06.11.2018 sumu za pobyt uhradil na účet vedený v R. R., a. s., číslo R XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, a aby hotelu poštou zaslal kľúče od apartmánu, v ktorom bol ubytovaný, pričom na túto výzvu už nereagoval, predmetnú sumu za ubytovanie neuhradil, nikoho z hotela nekontaktoval a neuhradením finančnej sumy za ubytovanie od 27.10.2018 do 01.11.2018 spôsobil spoločnosti Summit, a. s., Drieňová 755/25, Žilina, IČO: 36 398 055, škodu v celkovej výške 361,90 Eur, vrátane všetkých poplatkov týkajúcich sa ubytovania,

t e d a

na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu,

č í m s p á c h a l

prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák.

Z a t o s a o d s u d z u j e

Podľa § 44 Tr. zák. súd upúšťa od uloženia súhrnného trestu obžalovanému Y. F., nakoľko trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/59/2019 zo dňa 09.04.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 1To/66/2020 zo dňa 18.08.2020, právoplatným dňa 18.8.2020 za obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. e) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. považuje na nápravu páchatela a ochranu spoločnosti za dostatočný.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému Y. F. ukladá povinnosť poškodenému Summit, a. s., Drieňová 755/25, Žilina, IČO: 36 398 055 nahradiť škodu vo výške 361,90 Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodeného Summit, a.s., Drieňová 755/25, Žilina, IČO: 36 398 055 so zvyškom nároku na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 8T/18/2020 z 9.9.2020 bol obžalovaný Y. F. uznaný vinným z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

dňa 21.10.2018 si prostredníctvom internetového portálu www.booking <<http://www.booking>> objednal pobyt na 6 nocí v hoteli Summit v Bešeňovej 155, okres Ružomberok, kde sa v ten deň aj ubytoval v apartmáne na 4. poschodí s úmyslom za tento pobyt nezaplatiť, v priebehu dňa 27.10.2018, kedy mu končila rezervácia, sa na recepciu hotela nedostavil, aby za ubytovanie zaplatil a ani kľúče od apartmánu neodovzdal, pričom v uvedený deň bol telefonicky upovedomený pracovníkom recepcie o tom, že mu pobyt končí a je potrebné za ubytovanie zaplatiť, na čo uviedol, že sa momentálne nachádza v L. a že pobyt si chce predĺžiť do 1.11.2018, čo mu bolo umožnené a ubytovanie aj využil, dňa 1.11.2018 sa však v apartmáne nenachádzal a ani neodovzdal kľúče na recepcii, na čo bol telefonicky kontaktovaný na telefónnom čísle XXXXXXXXXXXX, ktoré pri rezervácii uviedol ako svoj kontakt, avšak telefón nezdvíhal, preto sa ho riaditeľka hotela G. N. dňa 2.11.2018 pokúsila opätovne telefonicky kontaktovať, no telefón opätovne nedvíhal, na čo mu napísala SMS správu, že pokiaľ úhradu za pobyt vo výške 427,70 Eur neuhradí, tak bude kontaktovať Políciu, na túto SMS správu už zareagoval dňa 3.11.2018 a povedal jej, že je v zahraničí a vyššie uvedenú sumu za pobyt uhradí do 6.11.2018, na čo mu G. N. odpovedala SMS správu, že postačuje, aby do 6.11.2018 sumu za pobyt uhradil na účet vedený v R. R., a.s., číslo R. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, a aby hotelu poštou zaslal kľúče od apartmánu, v ktorom bol ubytovaný, pričom na túto výzvu už nereagoval, predmetnú zmluvu za ubytovanie neuhradil, nikoho z hotela nekontaktoval a neuhradením finančnej sumy za ubytovanie od 27.10.2018 do 1.11.2018 spôsobil spoločnosti Summit, a.s., Drieňová 755/25, Žilina, IČO: 36 398 055, škodu v celkovej výške 427,70 Eur, vrátane všetkých poplatkov týkajúcich sa ubytovania.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti súd u obžalovaného podľa § 44 Tr. zák. upustil od uloženia súhrnného trestu, nakoľko trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/59/2019 zo dňa 9.4.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 1To/66/2020 zo dňa 18.8.2020, právoplatným dňa 18.8.2020, ktorý mu bol uložený za spáchanie obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. e) Tr. zák. považuje na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému uložil aj povinnosť nahradiť poškodenému Summit, a.s., Drieňová 755/25, Žilina, IČO : 36 398 055, škodu vo výške 427,70 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný Y. F. písomným podaním zo dňa 22.9.2020, doručeným Okresnému súdu Ružomberok dňa 22.9.2020, a to proti všetkým výrokom rozsudku. Podané odvolanie obžalovaný následne odôvodnil písomným podaním zo dňa 21.10.2020, doručeným Okresnému súdu Ružomberok dňa 21.10.2020 nasledovne:

Okresný súd napadnutý rozsudok zdôvodnil s poukazom na priame dôkazy, výpoveď svedkyne G. N., splnomocnenca poškodeného, ako aj listinné dôkazy a nepriame dôkazy. Na základe týchto dôkazov potom dospel k záveru, že obžalovaný svojim konaním naplnil tak po objektívnej, ako aj subjektívnej stránke všetky znaky prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. Podľa názoru súdu prvého stupňa u obžalovaného ide o priamy úmysel, nakoľko obžalovaný chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem chránený týmto zákonom a to cudzí majetok, bez ohľadu na druh vlastníctva. Ako motív konania obžalovaného súd konštatoval s najväčšou pravdepodobnosťou úmysel nezaplatiť za ubytovanie v hoteli, v ktorom si prenajal ubytovanie, nakoľko príjem obžalovaného predstavoval sumu 2.500,- až 3.000,- Eur a počas celej doby nebol obžalovaný schopný zaslať peniaze na účet poškodenej spoločnosti Summit a.s. v sume 427,70 Eur.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je nevinný zo spáchania skutku, a že nikdy nemal v úmysle nezaplatiť za pobyt v Bešeňovej, nakoľko to bolo jeho najobľúbenejšie ubytovanie, ktoré používal často. Uviedol, že pobyt tam vždy uhradil, taktiež, že sa mu viackrát stalo, že za ubytovanie zaplatil oneskorene a to buď v ten deň alebo za pár dní neskôr. Svedkyňa, ktorá pracuje ako riaditeľka hotela Summit v Bešeňovej, vo svojej výpovedi uviedla, že obžalovaný je ich stálym hosťom a vždy si objednával apartmán umiestnený v bytovom dome vedľa hotela na 4. poschodí. Z jej výpovede ďalej vyplynulo, že u obžalovaného v minulosti s úhradou za ubytovanie z jeho účtu nebol žiadny problém, až na jeden prípad, kedy mal dlžnú sumu vo výške 50,-Eur, avšak napokon túto sumu do dvoch dní uhradil. Obžalovaný má za to, že pri trestnom čine podvodu je nutné posudzovať dva aspekty, ktoré spolu vytvárajú jeden homogénny celok a vzájomne sa ovplyvňujú. Prvý aspekt spočíva v osobe páchatela, t.j. osoby, ktorá klame a uvádza nepravdivé skutočnosti, teda toho, ktorý uvádza poškodenú osobu do omylu alebo využíva jej omyl. Druhý aspekt má základ v osobe poškodeného, teda ide o klamanú osobu, ktorej sú uvádzané nepravdivé okolnosti a ktorá nemá vedomosť, že tieto uvádzané okolnosti nie sú v súlade so skutočnosťou. V minulosti sa bral ohľad len na stranu páchatela, t.j. prvotnou otázkou bolo vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie trestného činu podvodu, pričom sa skúmanie obmedzovalo výhradne len na to, či páchatel klamal poškodeného a či toto klamstvo bolo v príčinnej súvislosti s majetkovou dispozíciou a následnou škodou. V dokazovaní takmer nikdy nebola braná do úvahy aj strana oklamanej, teda to, či klamaná osoba pri realizácii majetkovej dispozície dodržala potrebnú mieru opatrnosti, ktorá mohla omyl (uvádzanie nepravdivých skutočností) celkom ľahko vylúčiť. V súčasnej trestnoprávnej teórii a najmä praxi v Slovenskej republike sa dostáva do popredia už aj skúmanie otázky, či klamaný nemohol, bez väčšej námahy, uvádzanie nepravdivých okolností zistiť, t.j. či klamaná osoba nemohla svojmu omylu jednoznačne zabrániť, a to za dodržania obvyklej miery opatrnosti, prípadne, či dodržanie obvyklej miery opatrnosti nebolo povinnosťou na strane klamanej osoby.

Obvyklú ako bežnú mieru opatrnosti je možné definovať tak, že nejde o „vedenie do omylu“ v zmysle základnej skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., ak je možné nepravdivosť tvrdenia na prvý pohľad rozpoznať, prípadne nepravdivosť tvrdenia vôbec nie je spôsobilá vyvolať nesprávnu predstavu subjektu, ktorému je smerovaná. Judikatúra tu vyslovene zdôrazňuje: „že uvedením do omylu je potrebné rozumieť nepravdivé tvrdenie, ktorého nepravdivosť nie je možné bez dôkladnejšieho rozmyslu alebo pátrania rozoznať a ktoré je spôsobilé vyvolať nesprávnu predstavu alebo vzbudiť vieru v pravdivosť tvrdenia osoby oklamanej najmä tam, kde pátranie v pravidelnom obchodnom alebo spoločenskom styku nie je obvyklé. Postačí aj obyčajné nepravdivé tvrdenie, a to hlavne tam, kde presvedčiť sa o pravdivosti tvrdenia nie je možné alebo aspoň neobvyklé, kde dôvera je buď nutnosťou alebo zvyklosťou. Z dosahu ochrany trestného činu podvodu vybočuje dôvera klamanej osoby vtedy, ak môže byť oklamánym už v čase klamania rozpoznané klamstvo a to prostriedkami, ktoré má klamaná osoba v čase klamania k dispozícii.“ (4700/1933).

K naplneniu subjektívnej stránky trestného činu nestačí, že páchatel len úmyselne konal (teda, že konal tak, ako konať chcel), ale je potrebné, aby úmyselne porušil alebo ohrozil záujem chránený Trestným zákonom spôsobom v tomto zákone uvedeným (R 92/1951). Pokiaľ sa páchatelove chcenie alebo uzrokovanie (úmysel) vzťahuje len na niektoré skutočnosti podradené pod znaky uvedené v

skutkovej podstate trestného činu, pričom na ostatné sa vzťahuje iba nedbanlivosť (napríklad vedomá nedbanlivosť), nemôže ísť o trestný čin úmyselný.

Základná skutková podstata trestného činu podvodu vyžaduje, aby bolo úmyselným zavinením páchatel'a pokryté nielen to, že „iného uvádza do omylu alebo využíva iného omyl“, ale úmyselným zavinením páchatel'a musí byť pokryté aj to, že takýmto konaním chce „spôsobiť na cudzom majetku škodu“ a zároveň chce „seba alebo iného obohatiť.“ Úmyselné zavinenie páchatel'a sa musí vzťahovať k všetkým týmto znakom skutkovej podstaty trestného činu podvodu a prípadne, že sa úmysel vzťahuje len k niektorým z nich (napríklad uvádzanie iného do omylu), kým k iným je dané zavinenie len z nedbanlivosti (napríklad prípadné spôsobenie škody a prípadné obohatenie páchatel'a alebo niekoho iného), nemôže ísť o spáchanie trestného činu podvodu.

Na preukázanie naplnenia subjektívnej stránky trestného činu sa vyžaduje, aby páchatel' v čase, keď zmluvný záväzok uzatváral, konal v úmysle, že záväzok v dohodnutej lehote nesplní alebo ho nebude môcť splniť a veriteľ'a uvádza do omylu, aby sa obohatil na jeho škodu. Dôležitým znakom v prípade skúmania jednotlivých znakov podvodu je aj tzv. „uviedenie do omylu“. Spáchanie trestného činu podvodu podľa § 221 Tr. zák. je podmienené okrem iného vyvolaním alebo uvedením do omylu. Na vyslovenie záveru o existencii takéhoto omylu však nepostačuje len zistenie, že na vyvolanie určitého plnenia boli poskytnuté nepravdivé údaje. V prípade, ak bolo zreteľné, že osoba bežne dostupným spôsobom mala možnosť omyl detekovať a následne ho odstrániť, avšak tak neurobila, mala by byť zodpovedná za spôsobený následok a bola by nútená domáhať sa ochrany svojich práv prostriedkami mimo trestnej povahy.

Obžalovaný vo svojej výpovedi taktiež uviedol, že mal problémy s autom, kde za následnú opravu musel uhradiť 600,- Eur. Zostal bez peňazí a tak nemohol bezodkladne zaplatiť za ubytovanie. Na zaplatení sa dohodol aj s vyšetrovateľom, aby nedošlo k vzneseniu obvinenia a dohodli si termín 28.11.2018. Avšak nečakané okolnosti mu znemožnili uhradiť zameškanú sumu za ubytovanie v dohodnutom termíne, nakoľko obžalovaný skončil vo väzbe a tým pádom uvedenú sumu už nemohol uhradiť (OS Námestovo, sp.zn. 6T/59/2019). Z výpovede svedkov ako aj zo samotnej výpovede obžalovaného je zrejmé, že mal v úmysle dodatočne zaplatiť za ubytovanie. Z jeho strany nemohlo ísť o uvedenie personálu hotela do omylu, nakoľko obžalovaný chcel za ubytovanie zaplatiť, podnikol kroky k tomu, aby sa toto nedorozumenie vyriešilo a v žiadnom prípade nešlo o úmysel obžalovaného spôsobiť na cudzom majetku škodu. Obžalovaný si nerezervoval ubytovanie s vedomím, že nemá finančné prostriedky na zaplatenie. V čase, keď sa ubytoval, mal dostatočné množstvo finančných prostriedkov na úhradu ubytovania. Čo sa týka tohto posledného pobytu, obžalovaný mal zrážku s medveďom a musel sa vrátiť do autopožičovne. Majiteľovi autopožičovne musel uhradiť 600,- Eur. Po príchode do Bratislavy pokračoval vo svojej práci ako taxikár. Obžalovaný si presne nepamätá dôvod, prečo v dohodnutom termíne do 6.11.2018 neuhradil pobyt, avšak v tom čase mal starosti so zabezpečením si náhradného vozidla, aby mohol naďalej vykonávať svoju prácu a neostalo mu dostatok, aby mohol zaplatiť za ubytovanie. Avšak v jeho osobnom záujme bolo uhradiť dlžnú sumu za ubytovanie, tak ako je to uvedené vyššie.

Zhrnúc všetky uvedené skutočnosti má obžalovaný za to, že v danom prípade nebolo preukázané, že by došlo k naplneniu subjektívnej stránky trestného činu podvodu. Ako vyplýva z výsluchu obžalovaného, v čase spáchania skutku vykonával prácu taxikára, kde pendloval po celom Slovensku a striedal často ubytovanie. V tejto súvislosti sa nedá vylúčiť pochybnosť, že pri pravidelnom striedaní ubytovania nemohlo dôjsť u obžalovaného k omylu myslieť si, že v danom zariadení má za ubytovanie zaplatené. Z výsluchu svedkov je nepochybne preukázané, že obžalovaný v ich zariadení bol niekoľkokrát, vždy za ubytovacie služby zaplatil, aj keď po odchode z ubytovania.

Vzhľadom na vyššie uvedené má obžalovaný za to, že v tomto prípade nebola naplnená skutková podstata trestného činu podvodu, skutok nie je trestným činom, preto navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a následne sám vo veci rozhodol tak, že podľa § 285 písm. b) Tr. por. obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Na podanom odvolaní obžalovaný zotrval aj na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného.

Prokurátor sa k dôvodom odvolania písomne nevyjadril. Na verejnom zasadnutí navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por.

Krajský súd poznamenáva, že pôvodne proti rozsudku podal odvolanie aj prokurátor písomným podaním zo dňa 21.9.2020, doručeným Okresnému súdu Ružomberok dňa 21.9.2020, a to proti výroku o treste v neprospech obžalovaného. Podané odvolanie prokurátor zdôvodnil písomným podaním zo

dňa 9.10.2020, doručeným Okresnému súdu Ružomberok dňa 12.10.2020. Na konanom verejnom zasadnutí prokurátor podané odvolanie v celom rozsahu zobral späť. Obžalovaný a jeho obhajca nevyslovili žiadne námietky proti späťvzatiu odvolania prokurátorom. Následne krajský súd na verejnom zasadnutí uznesením rozhodol tak, že podľa § 312 ods. 4 Tr. por. zobral na vedomie späťvzatie odvolania prokurátorom proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 8T/18/2020 zo dňa 9.9.2020. Vzhľadom na uvedené krajský súd na verejnom zasadnutí potom konal a rozhodoval len o odvolaní obžalovaného Y.. F.. proti rozsudku.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným Y.. F.. je čiastočne dôvodné, avšak z iných dôvodov, ako uviedol obžalovaný v podanom odvolaní.

Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú v podstate správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach podstatných skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a jasne vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného Y.. F.. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného Y.. F.. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný Y. F. založil odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne a podrobne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Nadriadený krajský súd je toho názoru, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska jeho formy a obsahu. Rozsudok s jeho odôvodnením je presvedčivý, zrozumiteľný a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Krajský súd si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno

pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Skutočnosť, že obžalovaný Y. F. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný Y. F. a jeho obhajca, rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa, dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval z jeho pohľadu za dôležité a rozhodujúce (obžalovaný ďalej spochybňuje predovšetkým existenciu úmyslu ako jedného z podstatných predpokladov jeho trestnoprávnej zodpovednosti za žalovaný skutok podvodu).

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného Y. F., odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu k podstatným skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd prioritne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný Y. F. počas celého trestného konania popiera spáchanie skutku, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného a na ktoré poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný Y. F. spáchal žalovaný skutok podvodu. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný Y. F. spáchal žalovaný skutok podvodu v zmysle podanej obžaloby a vylúčiť prijatie iného záveru.

Obžalovaný Y. F. nepopiera spáchanie skutku, teda priznáva, že nezaplatil za ubytovanie v hotelovom apartmáne tak, ako sa mu to obžalobou kládlo za vinu. Popiera však existenciu úmyslu spáchať podvod, ako bol súdom prvého stupňa uznaný vinným.

Oboznámením sa s výsledkami dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní ani krajský súd totožne so súdom prvého stupňa nemá žiadnu pochybnosť o existencii priameho úmyslu obžalovaného spáchať vo vzťahu k poškodenej spoločnosti Summit, a.s. prečin podvodu konaním popísaným v skutku napadnutého rozsudku. Obžalovaný si ubytovanie v apartmánovom hoteli objednával, resp. predlžoval s tým, že za toto v končenom dôsledku nezaplatí. Takýto záver krajský súd opiera o nasledovné zistenia, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania:

Obžalovaný v priebehu vedeného trestného konania menil dôvody, pre ktoré za hotel nezaplatil.

Pri výsluchu v prípravnom konaní dňa 13.2.2019 v procesnom postavení obvineného nezaplatenie za ubytovanie v hotelovom apartmáne v Bešeňovej zdôvodňoval tým, že sa ponáhľal, preto za hotel nezaplatil, ale ani nemal v hlave, že to má zaplatiť, nakoľko väčšina hotelov chce platbu vopred, teda jeho ani nenapadlo pri odchode zaplatiť. Pripomenula mu to až SMS, ktorú mu poslali z hotela, vtedy bol vzdialený tak minimálne 3 hodiny od hotela. Potom riešil iné veci, lebo robil taxikára a prepravoval osoby na letiská. Hotelu oznámil odhadovaný čas, kedy sa bude nachádzať na Liptove, a to bolo 6.11.2018, čo sa mu ale nepodarilo, nakoľko mu vznikli problémy s autom, riešil nové auto a z tohto dôvodu zostal dlhší čas v Bratislave. Dlžnú sumu teda neuhradil z časových dôvodov. Nemal úmysel za hotel nezaplatiť, v hotovosti mal dostatok finančných prostriedkov na úhradu za ubytovanie.

Pri výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 17.6.2020 obžalovaný neuhradenie pobytu v hotelovom apartmáne zas zdôvodňoval tým, že sa mu vyskytli problémy s autom, mal zrážku s medveďom a musel vrátiť auto do autopožičovne v Púchove, majiteľovi autopožičovne musel uhradiť 600,- Eur, ostal bez peňazí, odtiaľ odišiel do Bratislavy, v Bratislave pokračoval v práci ako taxikár, čakal na výplatu. Pokiaľ sa dohodol na zaplatení pobytu do 6.11.2020, už si to presne nepamätá, nevie dôvody, ale myslí si, že výplata mu aj došla, ale musel si zabezpečiť náhradné auto, aby mohol vykonávať práce a nezostal mu dostatok peňazí na to, aby mohol vyplatiť ubytovanie.

Ako vyplynulo z výpovede svedkyne G. N., ktorá v dobe skutku bola riaditeľkou hotela, obžalovaný už pri prvom ukončení pobytu dňa 27.10.2018 bol upovedomený recepciou hotela, že mu končí pobyt a je potrebné za pobyt zaplatiť. Obžalovaný reagoval, že sa nachádza v Bratislave, za pobyt nezaplatil, prisľúbil úhradu a pobyt si predĺžil do 1.11.2018. Aj keď v tento termín pobyt obžalovaného v hoteli skončil, obžalovaný hotel opustil bez toho, aby za ubytovanie zaplatil. Pri odchode z hotela vôbec nekontaktoval pracovníka recepcie, z hotela odišiel bez odovzdania kľúčov od apartmánu a bez platby za ubytovanie. Obžalovaný pri odchode z hotela neoznámil žiadne dôvody, ktoré by mu bránili zaplatiť za ubytovanie, sám z vlastnej iniciatívy ani následne hotel nekontaktoval, aby sa dohodol ohľadne platby za ubytovanie. Hoci v deň ukončenia pobytu bol obžalovaný hotelom telefonicky kontaktovaný na jeho telefónnom čísle, telefón nezdvíhal. Na ďalší deň obžalovaného opakovane kontaktovala riaditeľka hotela, obžalovaný znovu telefón nedvíhal. Obžalovaný reagoval až na následnú SMS od riaditeľky hotela, v ktorej ho riaditeľka upozornila, že ak dlžnú sumu za ubytovanie nezaplatí, bude kontaktovať políciu. Obžalovaný oznámil, že je v zahraničí a prisľúbil úhradu za ubytovanie do 6.11.2018, ktorý termín opätovne nedodrжал, ani žiadnym spôsobom hotel nekontaktoval. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že obžalovaný pri komunikácii s riaditeľkou hotela v tom čase tejto neuvádzal žiaden z tých dôvodov, ktoré potom neskôr prezentoval v rámci tohto vedeného trestného konania a ktoré mu mali brániť v úhrade za ubytovanie v hotelovom apartmáne. Dôvod, že sa nachádza v zahraničí, ktorý obžalovaný dňa 3.11.2018 uvádzal riaditeľke hotela, zas obžalovaný vôbec nespomínal v tomto vedenom trestnom konaní. Aj keď riaditeľka hotela obžalovanému SMS správou oznámila číslo účtu, na ktoré môže platbu za ubytovanie v hoteli poukázať a tiež mu dala možnosť, že kľúče môže doručiť poštou na ňou presne uvedenú adresu (čo riaditeľka hotela aj preukázala SMS doručovanou obžalovanému), obžalovaný na túto SMS nereagoval a platbu za ubytovanie neuhradil ani na účet hotela. Ohľadne uvedeného krajský súd pritom poznamenáva, že platbu na účet hotela mohol obžalovaný poukázať z ktoréhokolvek miesta, kde sa nachádzal, pričom sa nejedná o žiaden časovo náročný úkon. Ak obžalovaný žiadnym spôsobom nereagoval ani na takúto možnosť platby, následne na účet hotela dlžnú sumu za ubytovanie nepoukázal, aj uvedené preukazuje úmysel obžalovaného od začiatku za ubytovanie nezaplatiť. Obžalovaný pokiaľ bol v minulosti v hoteli ubytovaný, tiež sa stalo, že za hotel pri odchode nezaplatil, nakoľko nemal pri sebe dostatočnú hotovosť, dlh však vtedy vyrovnal do dvoch dní.

Ďalšia v konaní vypočutá svedkyňa Monika Kolečťíková, ktorá v dobe skutku pracovala ako vedúca recepcie v apartmánovom dome, v rámci svojej výpovede uviedla, že obžalovaný už v čase, keď robil rezerváciu ubytovania cez booking.com, zadal číslo kreditnej karty, o ktorej sa neskôr zistilo, že je zablokovaná. V tejto súvislosti svedkyňa na vysvetlenie dodala, že keď hosť robí rezerváciu ubytovania cez booking.com, je potrebné, aby uviedol číslo svojej kreditnej karty, teda keď aj hosť zabudne zaplatiť za ubytovanie, vedia ho dodatočne zinkasovať, čo ale prostredníctvom zablokovanej karty obžalovaného v tomto prípade možné nebolo.

Obžalovanému bola vyšetrovateľom polície daná možnosť zaplatiť dlžnú sumu za ubytovanie do 28.11.2018. Obžalovaný v tejto lehote dlžnú sumu za ubytovanie neuhradil, pričom v tejto súvislosti poukazoval na jeho zadržanie políciou dňa 24.11.2018 a následné väzobné stíhanie v inej trestnej veci.

Ohľadne uvedeného krajský súd poukazuje na výpoveď samotného obvineného v tejto trestnej veci na hlavnom pojednávaní dňa 17.6.2020, keď obžalovaný sa vyjadril, že aj keď bol dňa 24.11.2018 v inej trestnej veci zadržaný, peniaze pri sebe mal. Aj na tomto mieste krajský súd pripomína, že obžalovaný od 3.11.2018 na základe SMS správy od riaditeľky hotela disponoval číslom účtu hotela, na ktoré kedykoľvek mohol poukázať dlžnú sumu, čo však neučinil. Obžalovaný tiež v rámci výpovede na hlavnom pojednávaní uvádzal, že ako taxikár zarábala cca 2.500,- až 3.000,- Eur mesačne.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd uzatvára, že obžalovaný sa v hotelom apartmáne v Bešeňovej ubytoval s tým, že od začiatku nepochybne nemal v úmysle za ubytovanie zaplatiť. Rôzne dôvody, ktoré obžalovaný, či už pracovníkom hotela alebo potom neskôr v trestnom konaní uvádzal a ktoré menil, sú zjavne iba účelovými tvrdeniami obžalovaného, ktorými obžalovaný najskôr zavádzal pracovníkov hotela a potom neskôr v rámci vedeného trestného konania sa snažil účelovo zbaviť trestnoprávnej zodpovednosti za spáchaný skutok.

Okresný súd potom protiprávne konanie obžalovaného správne právne kvalifikoval ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., nakoľko obžalovaný neuhradením platby za využívané ubytovanie v hotelovom apartmáne na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného k správaniu samotného poškodeného krajský súd považuje za potrebné dodať, že pokiaľ poškodený hneď na začiatku pri ubytovaní nežiadal od obžalovaného platbu za ubytovanie vopred, poškodený v tom čase nemal možnosť predpokladať, že obžalovaný za ubytovanie v tomto prípade nezaplatí. Obžalovaný už pred tým bol v hoteli poškodeného opakovane ubytovaný, vždy po ukončení ubytovania za toto zaplatil a pokiaľ sa stalo, že za ubytovanie nezaplatil, obžalovaný v hoteli uviedol dôvod, pre ktorý nemôže zaplatiť a svoj dlh v krátkom čase vyrovnal.

Okresný súd však pochybil, pokiaľ výšku škody spôsobenej protiprávnym konaním obžalovaného popísaným v skutku určil sumou 427,70 Eur. Obžalovaný bol v hotelovom apartmáne hotela Summit v Bešeňovej ubytovaný od 21.10.2018 do 1.11.2018 vrátane. Pri sume 32,- Eur za ubytovanie na jednu noc a k tomu prislúchajúcim miestnom poplatku 0,90 Eur, suma za pobyt obžalovaného v hotelovom apartmáne od 21.10.2018 do 1.11.2018 vrátane miestneho poplatku činí 361,90 Eur a nie sumu 427,70 Eur. Suma 427,70 Eur by zodpovedala pobytu obžalovaného v hotelovom apartmáne od 21.10.2018 do 3.11.2018 vrátane. Aj keď poškodený si v tomto trestnom konaní uplatňoval náhradu škody za obdobie až do 3.11.2018 v už uvádzanej výške 427,70 Eur, uvedené nezodpovedá výsledkom dokazovania vykonaného v tejto veci na hlavnom pojednávaní. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, a to aj z výpovede riaditeľky hotela G. N., že obžalovaný si pobyt predĺžil do 1.11.2018. Aj keď G. N. tvrdila, že izbu pre obžalovaného „držali“ až do 3.11.2018, uvedené nezodpovedá nespochybniteľnej skutočnosti, že obžalovaný si pobyt predĺžil len do 1.11.2018. Poškodená hotelová spoločnosť nemala dôvod pre obžalovaného izbu rezervovať až do 3.11.2018, nakoľko to nezodpovedalo objednávke zo strany obžalovaného a nie je možné dlžnú sumu za ubytovanie ako škodu v tomto trestnom konaní počítať až do 3.11.2018. Vzhľadom na tento zistený nedostatok potom krajský súd z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a následne sám postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci rozhodol pokiaľ ide o výrok o vine v podstate totožne s okresným súdom s tou zmenou, že v skutku uviedol výšku škody 361,90 Eur namiesto nesprávne súdom prvého stupňa ustálenej výšky škody 427,70 Eur. Takáto zmena rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine je v prospech obžalovaného (odvolací súd konal len o odvolaní obžalovaného) a v konečnom dôsledku nemala žiaden vplyv na právnu kvalifikáciu skutku ako prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák.

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery. Svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj náležite odôvodnil a dostatočne vysvetlil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona pri určení trestu a aj v tomto smere krajský súd v podrobnostiach odkazuje na správne a podrobné zdôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Pri určení druhu a výmery trestu obžalovanému Y. F. súd prvého stupňa sa v súlade so zásadami ukladania trestu v odôvodnení rozsudku vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 1 a 4 Tr. zák.,

teda prihliadal na záujmy spoločnosti a obžalovaného, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavinenia, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaného. Súd prvého stupňa správne u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zák. a zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., teda že obžalovaný spáchal viac trestných činov. Krajský súd totožne so súdom prvého stupňa v konečnom dôsledku dospel k záveru, že u obžalovaného Y. F. sú splnené zákonné podmienky na upustenie od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Tr. zák., nakoľko trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, právoplatne obžalovanému uložený v inej trestnej veci rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/59/2019 zo dňa 9.4.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 1To/66/2020 zo dňa 18.8.2020, právoplatným dňa 18.8.2020, je na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného dostatočný. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na menej závažnú trestnú činnosť, za spáchanie ktorej bol obžalovaný v tomto trestnom konaní uznaný vinným (s následkom spôsobenia majetkovej škody 361,90 Eur), výmeru trestu odňatia slobody právoplatne uloženého obžalovanému v inej trestnej veci 12 rokov, spôsob výkonu trestu odňatia slobody v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, ako aj podstatnú časť tohto nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorú si obžalovaný ešte má vykonať a ktorej výkon bude nepochybne dostatočným na dosiahnutie účelu trestu u obžalovaného aj za spáchanie tejto trestnej činnosti.

Nakoľko obžalovaný trestným činom spôsobil poškodenej spoločnosti Summit, a.s. majetkovú škodu vo vyššie uvedenej sume 361,90 Eur z dôvodu neuhradenia ubytovania za obdobie od 21.10.2018 do 1.11.2018, krajský súd postupom podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému Y. F. nahradiť tejto poškodenej spoločnosti škodu vo výške 361,90 Eur. Keďže krajský súd nepovažoval za dôvodný poškodeným uplatnený nárok na náhradu škody z dôvodu neuhradenia ubytovania obžalovaným aj za ďalšie dni až do 3.11.2020, čo krajský súd vyššie podrobne zdôvodnil, krajský súd postupom podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodenú spoločnosť Summit, a.s. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.